

PRZEDSTAWIA

Film Jamesa Marsha

**Zdobywca Oscara
w kategorii Najlepszy Film Dokumentalny**

CZŁOWIEK NA LINIE MAN ON WIRE

Dystrybucja filmu w Polsce: BEST FILM CO

ul. Czerniakowska 73/79 00-718 Warszawa tel. (22) 887 14 80; fax (22) 887 17 30

www.bestfilm.pl

Serwis prasowy: BEST FILM CO Monika Szaniawska
monika.szaniawska@bestfilm.pl
ul. Czerniakowska 73/79 00-718 Warszawa tel.(22) 887 14 80 w.120 ; fax. (22) 887 17 30

CZŁOWIEK NA LINIE – MAN ON WIRE

POSTACI / AKTORZY

Philippe Petit (on sam)
Jean-Louis Blondeau..... (on sam)
Annie Alix..... (ona sama)
Jim Moore..... (on sam)
Mark Lewis..... (on sam)
Alan Welner..... (on sam)
Paul McGill.....Philippe
David Demato.....Jean-Louis
Ardis Campbell.....Annie
David Foreman.....
.....Alan

REALIZATORZY

reżyser James Marsh
zdjęcia Igor Martinovic
kompozytor.....J.Ralph/Michael Nyman
producent Simon Chinn
scenariuszna podstawie książki Philippe'a Petit „To Reach the
Clouds”

O FILMIE

Tytuł oryginalny Man on Wire
Gatunek dokument fabularyzowany/
Czas trwania 94 min.
Kraj produkcji Wielka Brytania/ USA
Rok produkcji 2008
Dystrybucja Best Film
Polska premiera 27 marca 2009

NAGRODY

Oscar 2009Najlepszy Pełnometrażowy Film
Dokumentalny
BAFTA 2009.....Najlepszy Film
Brytyjski
Festiwal Filmowy SUNDANCE 2008Główna Nagroda
Jury – Najlepszy Zagraniczny Film Dokumentalny, Nagroda Publiczności –
Najlepszy Film Dokumentalny

CZŁOWIEK NA LINIE – MAN ON WIRE

PRASA ZAGRANICZNA O FILMIE

„NAWET ALFRED HITCHCOCK NIE MÓGŁBY WYMYŚLIĆ HISTORII TAK TRZYMAJĄCEJ W NAPIĘCIU.” – People

„GENIALNY POD KAŻDYM WZGLĘDEM.” – Variety

„ZAPIERAJĄCY DECH W PIERSIACH” – New York Times

„NIE MOŻNA SIĘ ODERWAĆ. NIESAMOWITY FILM, KTÓRY NIE PRZESTAJE ZADZIWIAC.”

– Los Angeles Times

„NA SZÓSTKĘ. ZAPIERA DECH W PIERSIACH!” – Entertainment Weekly

STRESZCZENIE

Człowiek na linie – Man on Wire, czyli artystyczne przestępstwo stulecia, to historia niesamowitego wyczynu jakiego dokonał 7 sierpnia 1974 roku Philippe Petit. Marzeniem tego francuskiego linoskoczka było przejście po linie rozciągniętej między zbudowanymi wówczas niedawno bliźniaczymi wieżami World Trade Center.

Film Marsha odsłania kulisy przygotowań do tego wyczynu, niezwykłych związków międzyludzkich, przyjaźni oraz zbiegów okoliczności, które doprowadziły do spełnienia tego szaleńczego marzenia. Spaceru pomiędzy wieżami, których już nie ma...

Człowiek na linie – Man on Wire został już doceniony i nagrodzony przez wielu krytyków, między innymi na Festiwalu Filmowym Sundance i w Karlowych Varach.

7 sierpnia 1974 r. Wieże WTC w Nowym Jorku były wtedy najwyższymi budynkami na świecie. Młody Francuz, Philippe Petit, wszedł na nielegalnie rozwieszoną pomiędzy nimi linę. Po niemal godzinowym spacerze na wysokości 400 m. został aresztowany i przebadany przez psychologa.

Petit marzył o tym podniebnym spacerze od lat. Przez 8 miesięcy poprzedzających wyczyn mieszkał w Nowym Jorku. W przygotowaniach pomagali mu przyjaciele. Musieli pokonać wiele przeszkód: znaleźć sposób na przechytrzenie ochrony WTC, przeschmuglować na wieżę ciężki stalowy kabel i osprzęt, przerzucić linę pomiędzy dachami obu budynków, a na koniec zakotwiczyć i napiąć ją tak, aby wytrzymała podmuchy wiatru. Olinowanie zostało wykonane w nocy w zupełnej tajemnicy. 7 sierpnia rankiem, o godzinie 7.15, Philippe postawił stopę na linie, zawieszanej 410 metrów nad chodnikami Manhattanu...

Dokument Jamesa Marsha przenosi widza do czasu, kiedy Petit planował i zrealizował swoje marzenie. Film powstał na podstawie wspomnień samego linoskoczka i jego towarzyszy, którzy pomogli mu w stworzeniu unikalnego i niesamowitego spektaklu, określanego „artystycznym przestępstwem stulecia”.

O PRODUKCJI

Producent Simon Chinn po raz pierwszy zetknął się z Philippem Petitem w kwietniu 2005 r. słuchając programu Desert Island Discs w BBC Radio 4. Było to ponad dziesięć lat po śmiałym spacerze Petita po linie zawieszanej pomiędzy wieżami WTC.

„Słuchanie BBC Radio 4 zazwyczaj działa na mnie kojąco, ale pełen pasji głos Petita i jego unikalne, bezkompromisowe postrzeganie świata, zakłóciło mój spokój i wryło mi się w pamięć”, wspomina Chinn. „Lepiej niż na ziemi czuję się na linie zawieszanej kilkaset metrów nad ziemią” – mówił Petit w radio.

Chinn był przekonany, że ta niezwykła historia stanowi gotowy scenariusz fabularyzowanego filmu dokumentalnego.

I było tak jak przypuszczał. W 2002 r., ukazała się książka TO REACH THE CLOUDS, wysoko oceniona przez krytyków opowieść Petita o jego wyczynie na wieżach World Trade Center. Od tamtej pory wielu dokumentalistów chciało ją sfilmować, ale ich wysiłki spełzły na niczym. Tymczasem Chinn pojawił się w dobrym momencie – Petit oraz jego partnerka, kierowniczką produkcji Kathy O'Donnell, akurat byli w trakcie podróży z Nowego Jorku do Nottingham w Wielkiej Brytanii, gdzie linoskoczek miał konsultować sceniczną adaptację swojej książki. O'Donnell uznała, że Petit i Chinn powinni zjeść razem lunch. Pierwsze spotkanie nie było łatwe. Chinn spóźnił się o godzinę, ponieważ utknął w korku na autostradzie z Londynu, co zrobiło fatalne wrażenie na Peticie. Dla niego takie opóźnienie może decydować o życiu lub śmierci...

Chinn był jednak zdeterminowany i po kilku rozmowach (m.in. po spotkaniu w Paryżu, gdzie tym razem producent stawiał się punktualnie), Petit i O'Donnell zdecydowali się zaufać losowi i zaakceptowali jego propozycję.

Producent zaprosił do współpracy Jonathana Hewesa z Wall to Wall Media, jednego z niezależnych domów produkcyjnych cieszących się dobrą reputacją, z którym pracował już od długiego czasu. Hewes zaproponował, aby powierzyć reżyserię filmu Jamesowi Marshowi.

Hewes znał Marsha od kilku lat i był wielkim fanem jego filmów: Troubleman, opowiadającego o zamordowaniu Marviniego Gaye'a, niesamowicie poruszającego Wisconsin – Rubryka kryminalna oraz niedawno powstałego, narracyjnego filmu Król.

„James jest kimś wyjątkowym” – mówi Hewes. „To reżyser, który posiada zdolność tworzenia filmów niezwykłych pod względem wizualnym, ale wizualność zawsze służy wzbogaceniu narracji. Wiedzieliśmy, że ta historia musi zostać sfilmowana przez kogoś wybitnego, kto potrafi przenieść bogatą i wielowarstwową historię na duży ekran. To, co zrobił James przeszło nasze oczekiwania.”

Chinn, który spotkał się z Marshem w Nowym Jorku, nie musiał go długo namawiać. „Przesłałem mu swoją propozycję, a on niemal natychmiast się ze mną skontaktował i powiedział, że będzie reżyserem tego filmu.”

„Większość mieszkańców Nowego Jorku zna wyczyn Philippe’a” – mówi Marsh. „Należy on do folkloru miasta. Teraz, kiedy wież już nie ma, wspomnienie o nim posiada gorzki posmak. Wiedziałem jednak od razu, że los wież World Trade Center nie ma nic wspólnego z naszym filmem. Wyczyn Philippe’a powinien zostać potraktowany oddzielnie, jak niesamowita i prawdziwa historia, która zdarzyła się w czasach wspominanych zazwyczaj jako czasy zaniedbań i korupcji”.

Tak wyglądał początek długiej współpracy pomiędzy Marshem a Philippem Petitem. Reżyser wielokrotnie przyjeżdżał do domu Petita w górach Catskill. Petit od trzydziestu lat wpadał na różne pomysły: pisał książki i artykuły, robił filmy dokumentalne i pełnometrażowe oraz sztuki teatralne. Przez ten czas skrupulatnie gromadził ogromne archiwum z dokumentami, materiałami filmowymi i osobistymi pamiątkami. Marsh czerpał inspirację z tej skarbnicy, a także od Petita, który był niewyczerpanym źródłem pomysłów. Reżyser rozpoczął pracę nad 50-stronicową wersją wstępną scenariusza opartą na osobistej wizji historii wyczynu, która miała zostać przeniesiona na ekran.

W przeciwieństwie do książki Petita, która jest opowieścią o wydarzeniach z jego osobistej perspektywy, w filmie można było przedstawić ją po raz pierwszy z punktu widzenia wszystkich towarzyszy Philippe’a uczestniczących w „artystycznym przestępstwie stulecia”.

„Od samego początku chciałem przedstawić historię Philippe’a w filmie z gatunku „heist” – wspomina Marsh. „Niebawem odkryliśmy, że w jego wyczynie uczestniczyli również inni wspaniali ludzie, którzy odegrali ważne role. Wspomnienia towarzyszy Philippe’a pozwoliły przedstawić historię przedsięwzięcia z szerokiej, wielowarstwowej perspektywy, wraz z licznymi niepowodzeniami i konfliktami. Musieli oni czekać aż 30 lat, aby opowiedzieć swoją część historii. Ich wspomnienia były zdumiewająco żywe i bardzo emocjonalne”.

Marsh i Chinn zaczęli tworzyć zespół, składający się ze współpracowników z Nowego Jorku, Londynu i Paryża, którzy pomogliby w wykonaniu ich planu. Koproducentka Victoria Gregory z Londynu rozpoczęła pracę nad planem skomplikowanych zdjęć, kręconych przez rok na dwóch kontynentach. W tym samym czasie koproducentka Maureen Ryan z Nowego Jorku montowała zdjęcia dokumentalne z USA z filmową rekonstrukcją zdarzeń. Igor Martinovic, operator z Nowego Jorku, który niedawno robił zdjęcia do nagrodzonego na festiwalu Sundance w 2007 r. filmu Ojciec nasz (Padre Nuestro), podpisał kontrakt jako reżyser obrazu. Doświadczona montażystka Marsha, Jinx Godfrey połączyła fragmenty filmu i zdjęć archiwalnych tworząc wciągającą, wielowarstwową opowieść, toczącą się w różnych miejscach i wykorzystującą częste retrospekcje.

JAMES MARSH (reżyser) O FILMIE

„Mam umysł kryminalisty” – tak brzmiało pierwsze zdanie, wypowiedziane przez Philippe’a Petita podczas naszego spotkania. Potem zademonstrował, jak zabić człowieka posługując się egzemplarzem magazynu People, a przed naszym rozstaniem obrobił mi kieszenie. Miałem przed sobą niezwykłego indywidualistę, który patrzył na świat w unikalny sposób. Z wysokości i z perspektywy, jakiej nie doświadczył nikt inny.

Jego historia przypomina najstarsze opowieści o bohaterze wyruszającym w podróż, aby sprawdzić siebie i zdobyć nieosiągalny cel. Mieszkający we Francji nastoletni Philippe został linoskoczkiem. Na długo przed zakończeniem budowy World Trade Center wymyślił zuchwały plan włamania się do jeszcze nieukończonych wież, rozciągnięcia liny pomiędzy wieżami

i wykonania tańca 400 m nad ziemią ku uciesze przechodniów. Każde z tych zadań wydawało się niemożliwe do wykonania, a ostatnie zakładało igranie ze śmiercią. Na szczęście nie doszło do tragedii. Dziewczyna Petita, Annie, powiedziała w filmie: „On nie mógłby dalej żyć, gdyby nie spróbował pokonać wież... to tak, jakby zbudowano je specjalnie dla niego”.

Zdecydowałem się na zrobienie filmu, który byłby relacją z mitycznej wyprawy, ale nie przewidziałem, że stanie się przede wszystkim opowieścią o ludziach, z elementami komedii omyłek, historii miłosnej, opowieści o przyjaźni i jej granicach oraz satyry na władzę i arbitralne przepisy.

Film zawdzięcza swoją głębię głównie Philippe'owi, który ma nieograniczone zdolności dramaturgiczne. Ten człowiek nie może usiedzieć na miejscu. Kiedy opowiada jakieś zdarzenie, zrywa się z krzesła i w naturalny sposób je odgrywa. Nie mniej dramatyczne – i zdumiewająco szczere – są wspomnienia jego najstarszego przyjaciela Jean-Louisa i dawnej dziewczyny Annie, dotyczące konfliktów i sprzeczek wywołanych przez ryzykowny pomysł. Inni współnicy z uśmiechem przyznają się do wielu niezgodnych z prawem działań i ogromnego lęku o życie Philippe'a oraz wyznają, że były chwile, w których tracili wiarę w powodzenie przedsięwzięcia. Ci, którzy weszli na szczyt wieży z Philippem, czuli coś, co oddają słowa jego wiernego przyjaciela, Jeana Francois: „Oczywiście, wszyscy wiedzieliśmy, że może spaść... braliśmy to pod uwagę, ale w to nie wierzyliśmy”.

Film pokazuje także Nowy Jork i Amerykę lat 70. W tym samym tygodniu, w którym Philippe spacerował pomiędzy wieżami nastąpiła kumulacja wydarzeń afery Watergate. Nazajutrz po wyczynie Philippe'a prezydent Nixon złożył rezygnację z urzędu. W 1974 r. Nowy Jork był brudniejszym i bardziej niż dziś niebezpiecznym miastem, w którym królowało bezprawie. To były czasy obskurnych ulic, kin dla dorosłych, napadów rabunkowych i skorumpowanej władzy. W dzisiejszych czasach obowiązywania zasady: zero tolerancji, trudno sobie wyobrazić policjantów, sędziów i miejskich polityków, reagujących na przestępcze działania Philippe'a w sposób, w jaki reagowali w 1974 r. Wtedy nagrodzili jego osiągnięcie brawami!

Jeszcze trudniej wyobrazić sobie dziś grupę Francuzów przechodzących bez problemów kontrolę na lotnisku JFK niosących walizki, w których znajdują się klamry, liny, noże oraz łuk i strzały (!), którzy później kręcą się wokół jednej z najważniejszych budowli Nowego Jorku z kamerami i fałszywymi identyfikatorami, czekając na szansę, aby nielegalnie wejść do budynku. Ale, jak powiedział Jean Francois: „Może to było niezgodne z prawem... ale nie było nikczemne ani podłe”. Warto pamiętać o tej różnicy.

PHILIPPE PETIT – CZŁOWIEK NA LINIE

PHILIPPE PETIT urodził się we Francji. Jako dziecko odkrył magię i nauczył się żonglować, choć nie pochodził z rodziny cyrkowców. Po raz pierwszy stanął na linie mając 16 lat. Nie miał szczęścia do nauczycieli – wyrzucono go z 5 szkół. Jest samoukiem. Nauczył się jeździć konno, szermierki, stolarstwa, wspinaczki i rysowania. Chodził też na lekcje walki z bykami.

Podczas podróży i występów w Europie, Rosji, Australii i Stanach Zjednoczonych uczył się języków. Nauczył się hiszpańskiego, niemieckiego, rosyjskiego i angielskiego. Jest też znawcą architektury i budownictwa.

Podczas ulicznych występów w Paryżu stworzył swoje artystyczne alter ego: dziką, dowcipną i milczącą postać, z którą nigdy się nie rozstał. Petit przekroczył granice teatru, muzyki, pisarstwa, poezji, rysunku i filmowania, stając się niepowtarzalnym artystą–linoskoczkiem.

Petit prowadził warsztaty na różne tematy na całym świecie. Bez niczyjej pomocy zbudował szopę w Catskills, używając metod i narzędzi XVIII-wiecznych farmerów. Jego najnowsza książka, THE ART OF THE PICPOCKET została niedawno wydana we Francji.

TO REACH THE CLOUDS, opowieść o przedsięwzięciu, którego celem był spacer na linie rozciągniętej pomiędzy wieżami World Trade Center, została zaadoptowana jako sztuka teatralna i wystawiona przez Nottingham Repertory w Wielkiej Brytanii.

Do przyjaciół, którzy przyczynili się do realizacji niektórych projektów Petita należą tak różni artyści jak: Michaił Barysznikow, Werner Herzog, Annie Leibovitz, Milos Forman, Volker Schlöndorff, Twyla Tharp, Peter Beard, Marcel Marceau, Paul Auster, Paul Winter, Debra Winger, Robin Williams czy Sting.

Petit od 30 lat mieszka w Nowym Jorku, gdzie jest artystą–rezydentem przy Cathedral of St. John the Divine, największej neogotyckiej katedrze na świecie. Otrzymał prestiżową nagrodę James Parks Morton Interfaith Award, a niedawno francuskie ministerstwo kultury nadało mu tytuł Chevalier des Arts & des Lettres.

Najważniejsze występy na linie

1971	VALLAURIS (Francja) Występ na 90 urodzinach Picassa
KATEDRA NOTRE DAME (Paryż) nielegalnie
1973	SYDNEY HARBOUR BRIDGE (Australia) nielegalnie
1974	WORLD TRADE CENTER (Nowy Jork) nielegalnie
CENTRAL PARK (Nowy Jork) Spacer nad jeziorem Belvedere
LAON CATHEDRAL (Francja) Przejście pomiędzy dwoma iglicami dla specjalnego programu telewizyjnego
1975	LOUISIANA SUPERDOME (Nowy Orlean) Spacer na linie na otwarciu największego krytego stadionu na świecie
1982	CATHEDRAL OF ST. JOHN THE DIVINE (Nowy Jork) Spacer uświetniający odnowienie katedry po 40 latach przerwy
CONCERT IN THE SKY* (Denver) Przystawienie na linie na otwarciu World Theater Festival
1983	SKYSONG* (Nowy Jork) Przedstawienie na linie na otwarciu festiwalu sztuki SUNY
1984	CORDE RAIDE–PIANO VOLANT* (Paryż) Spacer na linie z piosenkarzem rockowym Jacquesem Higelinem
PARYŻ OPERA (Paryż) Improwizacja na linie ze śpiewaczką operową Margaritą Zimmermann
MUSEUM OF THE CITY OF NEW YORK (Nowy Jork) Przedstawienie na linie na otwarciu wystawy "Daring New York"
1986	ASCENT* (Nowy Jork) Koncert na fortepian i linoskoczka na kablu nad nawą katedry St. John the Divine
LINCOLN CENTER* (Nowy Jork) Występ na linie na uroczystości ponownego otwarcia Statuy Wolności
1987	WALKING THE HARP/A BRIDGE FOR PEACE* (Jerozolima) Przedstawienie na wysoko zawieszonym kablu łączącym dzielnicę żydowską i arabską na otwarciu Israel Festiwal pod patronatem burmistrza Teddy'ego Kollęka
1987	MOONDANCER* (Oregon) Opera na linach na otwarciu Center for the Performing Arts w Portland
1987	GRAND CENTRAL DANCES* (Nowy Jork) Taniec na linie w holu dworcowym Grand Central Station
1988	HOUSE OF THE DEAD (Paryż) Rola orła w operze Dostojewskiego, reżyserowanej przez Volkera Schlöndorffa

- 1989** **TOUR ET FIL*** (Paryż) Spektakularny spacer (dla 250 tysięcy widzów) na ukośnie zwisającym kablu o długości 700 m, łączącym Palais de Chaillot z drugim poziomem wieży Eiffela na obchodach dwustulecia Francji i 200 rocznicy Deklaracji praw człowieka i obywatela, pod patronatem mera Jacquesa Chiraca
- 1990** **AMERICAN OUVERTURE*** (Paryż) Występ na linie podczas niezwyklej ceremonii otwarcia nowego American Center
TOKYO WALK* (Japan) Pierwsze przedstawienie na linie w Japonii na otwarciu budynku Plaza Mikado w Akasace
- 1991** **VIENNALEWALK*** (Austria) Występ na linie przywołujący historię kina na otwarciu międzynarodowego festiwalu filmowego w Wiedniu, reżyseria Werner Herzog
- 1992** **NAMUR*** (Belgium) Przejście po zawieszonyj ukośnie linie do Citadel of Vauban w maratonie telewizyjnym na rzecz dzieci z białaczką
FARINET FUNAMBULE!* (Szwajcaria) Spacer na linie, przedstawiający XIX-wiecznyj „Robin Hooda z Alp”, którego kulminacją były zbiory w najmniejszej na świecie winnicy na rzecz wykorzystywanych dzieci.
THE MONK'S SECRET LONGING* (Nowy Jork) Przedstawienie na linie na Regents' Dinner, rozpoczynającym obchody setnej rocznicy powstania katedry St. John the Divine.
- 1994** **HISTORISCHER HOCHSEILLAUF*** (Niemcy) Historyczny spacer na ukośnie zawieszonyj linie na uroczystościach związanych z 1200 rocznicą miasta Frankfurt, oglądany przez 500 tysięcy widzów i transmitowany na żywo w specjalnym programie telewizyjnym ogólnokrajowej
- 1995** **CATENARY CURVE** (Nowy Jork) Zabawny przerywnik podczas konferencji architekta Santiago Calatravy na podwieszonych strukturach.
- 1996** **ACT*** (Nowy Jork) Przedstawienie w stylu średniowiecznym na obchodach 25 rocznicy najbardziej innowacyjnego programu dla młodzieży w Nowym Jorku.
- 1996** **CRESCENDO*** (NOWY JORK) Teatralne, alegoryczne przedstawienie w Sylwestra na trzech różnych linach, zawieszonych w katedrze St. John the Divine w ramach hołdu dla wielebnego Jamesa Barksa Mortona, dziekana katedry, i jego żony Pameli.
- 1999** **MILLENNIUM COUNTDOWN WALK*** (Nowy Jork) Inauguracja Rose Center for Earth and Space w American Museum of Natural History
- 2002** **ARTS ON THE HIGH WIRE*** (Nowy Jork) Dobroczynny występ na rzecz funduszu The New York Arts Recovery na linie zawieszonyj w Hammerstein Ballroom, z klaunem Billem Irwinem i pianistką Evelyne Crochet.
- 2002** **CRYSTAL PALACE** (Nowy Jork) Jacob K. Javits Convention Center
CROSSING BROADWAY (Nowy Jork) Spacer po linie zawieszonyj ukośnie, na wysokości 14 piętra, dla **THE LATE SHOW WITH DAVID LETTERMAN**

Filmy

CONCERT IN THE SKY (Denver, 1983) Centre Productions, Inc., reż. Mark Elliot
HIGH WIRE (Nowy Jork, 1984) Prairie Dog Productions, reż. Sandy Sissel
NIAGARA: MIRACLES, MYTHS AND MAGIC (Kanada, 1986) rola Blondina
 Seventh Man Films dla IMAX System, reż. Kieth Merrill
TOUR ET FIL (Francja, 1989) FR3/Totem Productions, reż. Alain Hattet
FILMSTUNDE (Austria, 1991) Werner Herzog Productions, reż. Werner Herzog
PROFILE OF PHILIPPE PETIT (Washington, D.C., 1993) National Geographic Explorer Special
THE MAN ON THE WIRE (Niemcy, 1994) Dokumentacja przygotowania olinowania i części artystycznej dla Historischer Hochseillauf, Hessischer Rundfunk Television
HISTORISCHER HOCHSEILLAUF (Niemcy, 1994) Transmisja spaceru na linie na żywo przez Hessischer Rundfunk Television, reż. Sacha Arnz
MONDO (Francja, 1995) Costa Gavras Productions, reż. Tony Gatlif
SECRETS OF THE LOST EMPIRES: THE INCAS (Peru, 1995) koprodukcja PBS/NOVA I BBC, reż. Michael Barnes

Książki Philippe'a Petita

TROIS COUPS (Herscher, Paryż 1983)

ON THE HIGH WIRE (Random House, New York 1985)
FUNAMBULE (Linoskoczek) (Albin Michel, Paryż 1991)
TRAITÉ DU FUNAMBULISME (Actes Sud, Arles 1997)
ÜBER MIR DER OFFENE HIMMEL (Urachhaus, Stuttgart 1998)
TRATTATO DI FUNAMBOLISMO (Ponte Alle Grazie, Milano 1999)
TO REACH THE CLOUDS (North Point Press/Farrar, Straus & Giroux, New York 2002)
(przetłumaczona na 8 języków)
L'ART DU PICKPOCKET (Actes Sud, Arles 2006)

Projekty

CANYON WALK – opera na linie, unikalna w skali światowej. Pomysł, projekt, olinowanie i wykonanie – Philippe Petit. Obejmuje przejście na linie przez wąwóz na rzece Małe Kolorado na ziemiach plemienia Navaho, otoczonych przez Pustynię Pstrą. Odległość pomiędzy skrajem kanionu o głębokości 488 m, gdzie zaczyna się spacer do samotnego płaskowzgórza na końcu wynosi 366 m. CANYON WALK stał się tematem programu telewizyjnego, transmitowanego na cały świat, a także filmu dokumentalnego przedstawiające wielomiesięczne przygotowania Petita do tego wyczynu.

SYDNEY WALK – przejście nad Sydney Cove z opery w Sydney do mostu Sydney Harbour Bridge.

EASTER ISLAND WALK – spacer na linie rozwieszanej w wulkanicznym krajobrazie tajemniczej wyspy, w hołdzie złożonym fascynującej kulturze Rapa Nui i budzącym grozę gigantycznym kamiennym posągom Moai.

PRZYJACIELE, UCZESTNICY I ŚWIADKOWIE WYDARZENIA

JEAN-LOUIS BLONDEAU, fotograf i przyjaciel Petita. Znają się od wczesnej młodości. Robił zdjęcia nastoletniego Philippa, chodzącego na linie zawieszanej pomiędzy dwoma starymi cedrami na podwórzu schroniska młodzieżowego w rolniczej części Francji. Współpracował z Petitem przy pierwszym nielegalnym spacerze na linie w katedrze Notre Dame i przy jego wyczynie na WTC. Jean-Louis jest pomysłodawcą wykorzystania łąki i strzały do przetrzucenia pierwszej linki wędkarskiej pomiędzy dwoma wieżami. W noc poprzedzającą realizację planu udało mu się trafić strzałą na drugi dach, co umożliwiło Philippe'owi przetrzucenie liny służącej do chodzenia. Jean-Louis pracował przez całą noc przy instalowaniu liny na wieży północnej, naprzeciwko Philippe'a. Powodzenie pomysłu Philippe'a – i jego życie – zależało w dużym stopniu od oddania Jean-Louisa i jego pragmatyzmu.

ANNIE ALLIX, Francuzka, ówczesna dziewczyna Philippe'a. Przyjechała do Nowego Jorku aby zapewnić mu emocjonalne wsparcie. Bardzo oddana sprawie, zawsze troszczyła się o bezpieczeństwo Philippe'a, chociaż czasami miała wątpliwości co do jego pomysłu.

JIM MOORE, pierwszy towarzysz Philippe'a w Nowym Jorku, ważny współpracownik podczas intensywnych przygotowań na Manhattanie. Wraz z Petitem wielokrotnie zwiedzali wieżę, udając dostawców lub dziennikarzy. Philippe wynajął helikopter na 15-minutowy zwiad nad wieżami, a Jim robił zdjęcia podczas lotu. Jednak w nocy poprzedzającej wyczyn, Jim odmówił przygotowywania na dachu lin dla Philippe'a.

MARK LEWIS pomagał Philippe'owi podczas drugiego nielegalnego spaceru na linie pomiędzy dwoma pylonami mostu Sydney Harbour Bridge, a następnie dołączył do grupy realizującej wyczyn na World Trade Center. Mark, który obawiał się o życie swojego przyjaciela i nie chciał przyczynić się do jego śmierci, nie zdecydował się na udział w końcowej fazie przygotowań.

JEAN-FRANÇOIS HECKEL został wciągnięty przez Jean-Louisa do zespołu, który organizował przejście Petita nad Notre Dame. Dwa dni przed wyczynem Heckel przyjechał z Francji do Nowego Jorku na prośbę Jean-Louisa, aby wspierać zespół. Podczas przygotowań Jean-François był jednym z najbardziej oddanych współpracowników Philippe'a oraz jedynym, nieocenionym pomocnikiem znajdującym się na południowej wieży.

BARRY GREENHOUSE, „wysoki mężczyzna w trzyczęściowym garniturze... z długimi czarnymi włosami, niezwykle staromodnymi wąsami i długą wąską bródką”, na którego Philippe wpadł w lobby World Trade Center na początku przygotowań. Okazało się, że Barry, który pracował na 82 piętrze południowej wieży, widział rok wcześniej w Paryżu Philippe'a żonglującego na ulicy. W trakcie rozmów okazało się, że Barry może odegrać decydującą rolę w przeprowadzeniu udanego przedsięwzięcia. Philippe przekonał Barry'ego, by stał się jego wtyczką.

DAVID (nazywany też DONALD) FOREMAN, muzyk rockowy bez większych sukcesów, dołączył do grupy po pierwszym niepowodzeniu. Został wyrzucony z zespołu przez Philippe'a w noc przed wyczynem.

ALAN (nazywany też ALBERT) WELNER, człowiek, któremu Philippe i Jean-Louis nigdy nie ufali. Jednak kiedy czas naglił, Philippe nie miał wyboru i zatrzymał go w zespole. Mało brakowało, aby przedsięwzięcie zakończyło się niepowodzeniem, bo Alan wycofał się po 11 godzinach pracy grupy nad olinowaniem. W tej sytuacji Jean-Louis musiał sam zmierzyć się z zadaniem niemal nie do wykonania – samodzielnym rozciągnięciem ciężkiego kabla, po którym Philippe miał chodzić.

REALIZATORZY

JAMES MARSH – reżyser

CZŁOWIEK NA LINIE – MAN ON WIRE jest trzecim filmem fabularnym Jamesa Marsha. Po ukończeniu Oxford University Marsh pracował dla BBC jako researcher, a następnie reżyser. Zrealizowany przez niego film dokumentalny Troubleman (1994) jest kroniką ostatnich lat życia piosenkarza soul Marvin'a Gaye'a, który został zamordowany przez ojca, fundamentalistycznego kaznodzieję.

Następnym filmem był The Burger and the King (1996), film dokumentalny o dziwacznych nawykach żywieniowych Elvise Presleya, wyjawionych przez osoby przyrządzające mu posiłki w Graceland. Film pokazywany na festiwalach filmowych w Montrealu i Chicago otrzymał wiele nagród, w tym nagrodę Royal Television Society dla najlepszego filmu dokumentalnego.

Film dokumentalny John Cale z 1998 r., przedstawiający członka zespołu Velvet Underground zdobył nagrodę BAFW Walii dla najlepszego filmu dokumentalnego o muzyce.

W 1999 r. Marsh zrealizował film Wisconsin – Rubryka kryminalna (Wisconsin Death Trip), za który zdobył swoją drugą nagrodę BAFTA oraz drugą nagrodę Royal Television Society dla najlepszego filmu dokumentalnego. Film został pokazany na festiwalach filmowych w Telluride i Wenecji oraz otrzymał nagrodę FIPRESCI na festiwalu w San Sebastian.

Pierwszym fabularnym filmem Marsha był Król (The King), do którego scenariusz napisał wspólnie z nominowanym do Oscara Milo Addicą. Król brał udział w festiwalu filmowym w Cannes w 2005. W filmie zagrali m.in. Gael Garcia Bernal i William Hurt. Marsh był nominowany do Gotham Award dla najlepszego reżysera. Film zdobył nagrodę dla najlepszego filmu amerykańskiego na festiwalu filmowym w Filadelfii.

W 2003 r. Marsh wyreżyserował, był operatorem i zmontował dokumentalny film The Team we współpracy z Basią Winograd, filmowcem z Nowego Jorku. Film, nakręcony dla BBC pokazuje grupę bezdomnych mężczyzn z Nowego Jorku, którzy starają się stworzyć drużynę piłkarską przygotowującą się do udziału w Mistrzostwach Świata w piłce nożnej bezdomnych w Grazu w Austrii.

SIMON CHINN – Producent

Chinn jest producentem filmów fabularnych i dokumentalnych. W ostatnich latach zaangażował się w produkcję ambitnych filmów telewizyjnych.

Jest koproducentem filmu Petera Kosminsky'ego, The Government Inspector (Channel 4/Arte), który zdobył nagrodę BAFTA Best Single Drama w 2006 r. Film został wyróżniony nagrodą Royal Television Society Best Single Drama.

Wcześniej Chinn wyprodukował oraz był współautorem scenariusza pełnometrażowego fabularyzowanego filmu dokumentalnego, Ospa 2002 – cicha broń (Smallpox 2002, Wall to Wall, dla BBC/Fx Networks) który zdobył brązowy medal Prix Leonardo i był nominowany do nagrody Royal Television Society. London Times opisywało ten film jako „jeden z najbardziej wstrząsających filmów telewizyjnych ostatnich lat...”.

Chinn brał udział w realizacji następujących filmów dokumentalnych: America Beyond the Colour Line, with Henry Louis Gates (4-częściowy serial dla PBS i BBC2); Correspondent: The Promised Land (BBC2); Invading Iraq (Channel 4/PBS); The Real Alan Clark (Channel 4); Rebellion (3-częściowy serial dla BBC2); Smith, Mugabe and the Union Jack (BBC2); oraz War In Europe (3-częściowy serial dla Channel 4/PBS). Jest także producentem nominowanego do nagrody BAFTA serialu o sprawach międzynarodowych, Weekly Planet, dla Channel 4.

W 2005 r. Simon założył Red Box Films do realizacji swoich projektów, w tym Człowiek na linie – Man on wire.

IGOR MARTINOVIC – zdjęcia

Martinovic ukończył wydział operatorski Akademii Sztuk Dramatycznych w Zagrzebiu w Chorwacji. Od 1993 r. mieszka i pracuje jako operator w Nowym Jorku. W ubiegłym roku, oprócz Człowieka na linie – Man on Wire, Martinovic nakręcił film Pretty Bird. Oba filmy miały premierę światową na festiwalu światowym Sundance w 2008 r.

Martinovic był autorem zdjęć do Ojciec Nasz, filmu który zdobył nagrodę jury w konkursie filmów niezależnych w kategorii dramat na festiwalu Sundance w 2007 r. Rok wcześniej pracował przy filmie Fraulein, który zdobył nagrodę dla najlepszego filmu na festiwalu w Locarno i Sarajewie. Ten sam film był pokazywany w ramach festiwalu Sundance w 2007 r. i w Polsce w ramach Camerimage.

Martinovic był także operatorem dokumentu historycznego Torte Bluma, w którym zagrał Stellan Skarsgard, w reżyserii Benjamina Rossa. Film zdobył nagrodę dla najlepszego filmu na festiwalu filmów krótkometrażowych w Palm Springs w 2005 r. i na festiwalu filmowym w Los Angeles w 2005 r. Martinovic robił różne filmy dokumentalne: o Woody Allenie, Anselmie

Kieferze i wojnie wietnamskiej. Pracował także przy filmie dokumentalnym Alberta Mayslesa, The Gates, o projekcie Christo zrealizowanym w Central Parku.

JINX GODFREY – montaż

W ostatnich dziesięciu latach Jinx Godfrey montowała filmy dokumentalne Jamesa Marsha, w tym John Cale, laureata nagrody BAFTA CYMRU Best Music Documentary, oraz Wisconsin – rubryka kryminalna, który zdobył nagrodę Royal Television Society dla najlepszego filmu dokumentalnego. Król, pierwszy pełnometrażowy film Jamesa Marsha, przy którym pracowała, miał premierę w Cannes w 2005 r.

Godfrey pracowała przy kampaniach reklamowych dla Michela Gondry'ego, Errola Morrisa, Spike'a Lee, Tony'ego Scotta Tony'ego Kaye.

MICHAEL NYMAN – kompozytor

Michael Nyman należy do najśłynniejszych współczesnych kompozytorów muzyki filmowej. Napisał muzykę do wielu znakomitych filmów, do których należy większość filmów Petera Greenawaya, m.in.: Kontrakt rysownika i Wylicznka. Jest twórcą muzyki do Fortepianu w reżyserii Jane Campion, licznych produkcji Michaela Winterbottoma, w tym Wonderland, Rozpustnika w reżyserii Laurence'a Dunmore'a oraz Drapieży (we współpracy z Damonem Albarnem) w reżyserii Antonii Bird.

Niepowtarzalny styl kompozycji Nymana charakteryzują wyraziste melodie i rytmy. Po założeniu Michael Nyman Band w latach 70., jego dzieła stały się zróżnicowane. Nyman napisał 5 oper, 8 koncertów, 5 kwartetów smyczkowych i cykle pieśni. Pisał także muzykę na pokazy mody, otwarcie szybkiej kolei i do gry komputerowej, a także wielu reklam telewizyjnych. Jednak popularność przyniosły mu dopiero sukcesy w świecie filmu.

W 2008 r. pracował przy Far North z udziałem Seana Beana i Michelle Yeoh, przy filmie Genova z Colinem Firthem, oraz Therese Raquin z udziałem Glenn Close. Najnowszym filmem z muzyką Michaela Nymana jest dramat Giny Kim Never Forever. Film był wyświetlany na festiwalu filmowym Sundance, w Cannes, a ostatnio na festiwalu filmowym Deauville.

JOSHUA RALPH – kompozytor

Joshua Ralph jest kompozytorem–samoukiem i producentem z Nowego Jorku. Jego kariera zawodowa rozpoczęła się w 1998 r., gdy miał 22 lata. Ralph podpisał „jeden z największych kontraktów na płytę, oferowanych nieznanemu artyście” z prestiżową wytwórnią Lava/ Atlantic Records. Po wydaniu wysoko ocenionego przez krytykę albumu Music to Mauzner By, Ralph wycofał się z życia publicznego. Pięć lat później powrócił z płytą The Illusionary Movements of Geraldine & Nazu, nagrany z udziałem 75-osobowej orkiestry i wykonawców z Nowego Jorku i Filharmonii Czeskiej. Carter Burwell, legendarny kompozytor muzyki filmowej, dyrygował i zaaranżował utwór otwierający album.

Joshua Ralph jest założycielem The Rumor Mill, wielokrotnie nagradzanej na całym świecie firmy produkującej muzykę, tworzącej piosenki, muzykę do filmów i tło muzyczne dla telewizji, filmu oraz różne projekty albumów.

Jego nagrania stanowią część stałej kolekcji filmu i wideo Museum of Modern Art w Nowym Jorku.

